

Република Србија
ВИШИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл.бр. К-35/10
Дана: 17.06.2010.године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Новом Саду, по судији Зори Јамушаков, као председнику већа, уз суделовање записничара Зорице Магдаленић, у кривичном предмету који се води против [REDACTED] и др., због кривичног дела **изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из чл. 317 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика и др.**, након правноснажности решења о усвајању споразума о признавању кривице број К-35/10 од 13.04.2010.године, које је постало правноснажно дана 16.06.2010.године, донео је, на основу чл. 282 д Закона о кривичном поступку, дана 17.06.2010.године следећу :

ПРЕСУДУ

ОКРИВЉЕНИ [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED], од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED], рођене [REDACTED], рођен [REDACTED] године у [REDACTED], држављанин Републике Србије, неожењен, без деце, завршио основну школу, по занимању фотограф, без запослења, без имовине, води се у војној евиденцији при војном одсеку Нови Сад, осуђиван пресудом Врховног суда Србије број КЖИ 1078/06 од 12.01.2007.године, због кривичног дела из чл. 134 ст. 2 ОКЗ-а, на казну затвора у трајању од 9 месеци, против њега се не води други кривични поступак, са пребивалиштем у Петроварадину, Алибеговац, улица

КРИВ ЈЕ

Што је:

дана 07.10.2007.године око 17,15 часова, у Новом Саду, на углу улица Београдски кеј и Дунавске, способан да схвати значај дела и да управља својим поступцима, свестан забрањености радње коју предузима и желећи њено извршење, у току одржавања пријављеног и одобреног од стране надлежног органа јавног скупа, организованог од стране Антифашистичке организације Новог Сада и организације Независног друштва новинара Војводине, под називом „Стоп фашизму“, приликом њиховог проласка а на наведеном месту, изазивао националну, расну и верску мржњу и нетрпељивост међу народима и етничким заједницама које живе у Републици Србији и АП Војводини, тако што се попео на ограду Дома војске угоститељског објекта у [REDACTED] где се поздравно са осталим лицима којима је од стране МУП-а Републике Србије било забрањено окупљање истог дана, те нацистички салутирао подижући десну руку са

испруженом шаком у правцу окупљених учесника антифашистичког скупа на који начин је испровоцирао прво вербалним а потом и физички сукоб учесника скупа и лица окупљених у Дому војске, тако да је од стране учесника јавног скупа у правцу Дома војске бачено неколико флаша и каменица, те је након тога дошло до туче ове две скупине, па је учествујући у сукобу бацао каменице и друге чврсте предмете, којом приликом су оштећени [REDACTED] и [REDACTED] задобили лаке телесне повреде у виду расекотина у пределу главе, а којим понашањем и поступцима је значајније угрозио спокојство грађана,

чиме је извршио кривична дела изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317 став 2 у вези става 1 Кривичног законика у стицају са кривичним делом насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 Кривичног законика.

па му суд :

У Т В Р Ђ У Ј Е

- за извршено кривично дело изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317 став 2 у вези става 1 Кривичног законика

на основу члана 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика

КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 1 (ГОДИНЕ) И 3 (ТРИ) МЕСЕЦА

- за кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 Кривичног законика.

на основу члана 4, 42, 45, 54, 56 и 57 Кривичног законика

КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 3 (ТРИ) МЕСЕЦА

Па суд, окривљеног, применом поменутих законских прописа, те члана 60 Кривичног законика, осуђује на

ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА

У ТРАЈАЊУ ОД 1 (ЈЕДНЕ) ГОДИНЕ И 4 (ЧЕТИРИ) МЕСЕЦА.

На основу члана 63 Кривичног законика окривљеном се у изречену казну затвора урачунава и време проведено у притвору од 16.12.2008.године када је лишен слободе, а који притвор му је одређен решењем истражног судије Окружног суда у Новом Саду, број К11 353/07 од 11.04.2008.године, продужаван више пута, последњи пут решењем већа Вишег суда у Новом Саду КВ 193/10 од 12.02.2010.године, па до 14.04.2010.године када му је притвор укинут, решењем КВ већа овог суда број КВ 193/10 од 15.04.2010.године.

На основу чл. 206 ст. 2 Закона о кривичном поступку оштећени [REDACTED] се са својим евентуалним имовинско правним захтевима упућују на [REDACTED].

На основу чл. 196 ст. 4 Закона о кривичном поступку окривљени се ослобађа од плаћања паушала и трошкова судског поступка, те трошкови поступка падају на терет буџетских средстава Републике Србије.

Образложење

Више јавно тужилаштво у Новом Саду је дана 18.12.2008.године, под бројем КТ 882/07, подигло оптужницу против [REDACTED] и др., због кривичног дела изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из чл. 317 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика и др.

У току припрема за главни претрес суду је, дана 23.03.2010.године, Више јавно тужилаштво у Новом Саду доставило Споразум о признању кривице окривљеног [REDACTED], број СК 1/10, закљученог дана 22.03.2010.године, пред Вишим јавним тужилашством у Новом Саду, између поступајућег заменика ВЈТ и окривљеног [REDACTED].

У наведеном Споразуму окривљени [REDACTED] је признао да је извршио кривично дело изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из чл. 317 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ-а у стицају са кривичним делом насилничко понашање из чл. 344 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ-а, и странке су сагласно предложиле суду да окривљеног за извршена кривична дела осуди на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 4 месеца.

Поводом поднетог Споразума о признању кривице окривљеног [REDACTED] одржано је рочиште дана 13.04.2010.године у присуству заменика Вишег јавног тужиоца Видака Даковића, окривљеног [REDACTED] и његовог браниоца адвоката [REDACTED], а о којем су уредно обавештени и оштећени у овом кривичном предмету, у смислу чл. 282 в ст. 5 ЗКП-а.

На рочишту по споразуму о признању кривице суд је, пре прихватања споразума о признању кривице, саслушао окривљеног [REDACTED], који је свесно и добровољно признао извршење кривичних дела која му се оптужницом Вишег јавног тужилаштва број КТ 882/07 од 18.12.2008.године стављају на терет, те прецизно описао начин извршења кривичних дела.

Суд је на несумњив начин утврдио да је предметни споразум о признању кривице закључен у складу са одредбама чл. 282 б ст. 2 и 3 ЗКП-а, да је до истог дошло добровољно, свесно и са разумевањем, односно да је окривљени потпуно свестан свих последица закљученог споразума (члан 282 б став 1), а посебно да у потпуности разуме да се споразумом одриче права на суђење и улагање жалбе против одлуке суда дописане на основу споразума, те да признање није дао у заблуди.

Понаош, утврђено је да је признање кривице окривљеног поткрепљено и другим доказима и то неким сведока оштећених [REDACTED], [REDACTED], сведока [REDACTED] те изјавом [REDACTED], који су прочитани на рочишту, као и фотодокументацијом сачињеном на лицу места а која се налази у [REDACTED].

Имајући у виду списе на странама од 65 до 82 списка, те да сачињеним споразумом о признању кривице није повређена права оштећених.

Имајући у виду наведено, применом чл. 282 и ст. 8 ЗКП-а, суд је усвојио споразум о признању кривице окривљеног [REDACTED] и казну која је Споразумом предвиђена, те донео решење о усвајању наведеног споразума, које одговара садржини постигнутог споразума између окривљеног [REDACTED] и Вишег јавног тужилаштва.

Наиме, на основу Споразума о признању кривице, одбране окривљеног Поспиш Дилфи, те изведених доказа-прочитаних исказа оштећених [REDACTED], [REDACTED], сведока [REDACTED], налаза и мишљења вештака др Горана Стојиљковића, извода из КЕ за окривљеног, и вршењем увида у фотодокументацију места места а која се налази у истражним списима на странама од 65 до 82 списка, суд је на несумњив начин утврдио да се у радњама окривљеног стичу субјективна и објективна обележја кривичног дела изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317 став 2 у вези става 1 Кривичног законика и кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, и то на начин описан у изреци пресуде.

У погледу кривичне одговорности окривљеног, који појам суд прихвата као генусни појам који означава виност (кривицу) и урачунљивост, суд је утврдио да је окривљени, у време извршења кривичних дела био урачунљив, односно способан да схвати значај дела и да управља својим поступцима.

Ценећи виност окривљеног као скуп психичких односа учиниоца према своме делу, суд је утврдио да је окривљени кривична дела извршио умишљајно, и то са директним умишљајем, будући да је био свестан својих дела и хтео њихово извршење.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције за окривљеног суд је имао у виду све околности и чињенице које утичу на врсту и висину исте, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио пре свега искрено признање извршења кривичних дела која се окривљеном стављају на терет, његову младост, да је у време извршења дела имао 23 године, да саслушани сведоци оштећени [REDACTED] и [REDACTED] нису били заинтересовани за његов кривични прогон, нити за остваривање имовинскоправног захтева, те имовинске прилике окривљеног који је незапослен, док је од отежавајућих околности суд имао у виду ранију осуђиваност окривљеног.

Имајући у виду све наведено, а ценећи и друштвену опасност учињених дела, те личност окривљеног, суд је прихватио казну предвиђену Споразумом о признању кривице, и окривљеном применом одредаба чл. 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика утврдио за извршено кривично дело изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости из члана 317 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, а за кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, на основу члана 4, 42, 45, 54, 56 и 57 Кривичног законика, ублажавањем, казну затвора у трајању од 3 месеца, те применом поменутих законских одредби и одредби о стицају, прописаних чл. 60 КЗ-а, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца.

При томе, приликом одлучивања о висини казне затвора коју ће изрећи окривљеном за дело из чл. 344 ст. 2 КЗ-а, суд је прихватио утврђену казну затвора у трајању од 3 месеца из постигнутог Споразума, а која је утврђена испод законом прописаног минимума, јер је таква могућност предвиђена чл. 282 б ст. 3 ЗКП-а, те из

разлика јер је суд установио да је примена института ублажавања прописане казне затвора за наведено дело оправдано признањем окривљеног за разјашњене поменутог кривичног дела за које се терети, чије би доказивање без признања окривљеног било знатно отежано.

Суд је окривљеном утврдио појединачне казне затвора за дела за која се терети предвиђене у постигнутом Споразуму, те окривљеног осудио на јединствену казну затвора предвиђену Споразумом о признању кривиче, у уверењу да је изречена кривична санкција адекватна тежини почињених дела и личности окривљеног, те да ће се истом у конкретном случају, постићи законом прописана сврха кажњавања, у оквиру опште сврхе прописивања кривичних санкција, односно да ће се безусловном казном затвора, у наведеном трајању, утицати на окривљеног да убудуће не чини оваква и слична дела, а да ће се оваквом санкцијом остварити и сврха генералне превенције.

Обзиром да је окривљени боравио у притвору од 16.12.2008.године, по решењу истражног судије Окружног суда у Новом Саду донетим под пословним бројем КИ 353/07 од 11.04.2008. године, који је продужаван више пута, а последњи пут решењем већа Вишег суда у Новом Саду донетим под посл.број КВ 193/10 од 12.02.2010.године, па до 15.04.2010.године, када му је притвор укинут, решењем КВ већа овог суда број КВ 455/10 од 15.04.2010.године, суд је одредио да се у изречену казну затвора, применом чл. 63 КЗ-а, урачунава и време проведено у притвору.

На основу чл. 206 ст. 2 ЗКП-а суд је оштећене [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] упутио на парницу ради остваривања евентуалног имовинскоправног захтева, обзиром да исти нису саслушани у току поступка, те суд нема сазнања да ли су исти заинтересовани за остваривање накнаде штете претрпеле у критичном догађају.

Суд је прихватио постигнути Споразум о признању кривиче и у погледу трошкова судског поступка, имајући у виду лоше материјалне прилике окривљеног који је незапослен, па је на основу члана 196 ст. 4 ЗКП-а окривљеног ослободио плаћања судског паушала и трошкова поступка, одредивши да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава Републике Србије.

Како су се заменик Вишег јавног тужиоца, окривљени и његов бранилац одрекли права на жалбу на пресуду донету на основу Решења о усвајању споразума о признању кривиче од 13.04.2010.године, пресуда је правноснажна даном доношења-17.06.2010.године.

Из свега изложеног, а применом цитираних одредби закона, суд је одлучио као у изреци.

ЗАПИСНИЧАР
Зорица Магдаленић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ
Против ове пресуде жалба није дозвољена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
ЗОРА ЈАМУШАКОВ

